

A gömörhorkai jósasszony

Ő tudott mindenrő', csak azt mondta, hogy lopásró' nem beszélék, mer' bíróságra nem akarok jární. Hát ő megmondta az igazat. Itt vótam akkor a betléri erdészetnél a gulyával. Egy nyomorúlt ember, Masaryknak hijják – mert ő akkor kapott amnesztiát, mikor Masaryk meghalt, mer' életfogytiglan vót elítélve –, hát ő ellopott tőlem egy bornyút. Egy éjszaka eltúnt a bornyú. Reggelre nem vót sehól, hiába kerestem. Hát ő Svermóra, vagy oda valahova vitte keresztú' a hegyen. Hát én kerestem házró'-házra a bornyút. Mindenféle. Nincs sehól. Sehól, sehól, sehól nincs. Csendörökvel jártam házró'-házra. Hát kérem szépen, be is mentünk mink a csendörökvel abba az udvarba is, de mink bizony nem láttunk semmit. No, akkor fogtam magam, Katona Palival elmentem a horkai asszonyho'. Katona Palinak úgye a rokona vót. Hát ő mingyá' megmondta.

– Ide figyeljen: én mondhatok bármirő', csak lopásró' nem, mer' én nem akarok bíróságra jární. Megmondom magának – azt mondja –, mivelhogy testvér gyerekkel gyött hozzám, maguk ott jártak, de ezer szerencséje, hogy maga oda be nem taposott a csendörökvel, mer maguk onnan élve ki nem gyöttek vóna. Magok ott vótak, de a pincébe nem mentek. Ott vót a bornyú. Még élt, még nem vót elvágva a nyaka. De – aszongya –, haggyák, má' úgyis végeznek vele, ki ne mondják, mer' én törvényre nem akarok jární.

No, én má' mingyá' tudtam, hogy kiné' vót a bornyú. Azt mondja:

– Ennyit tudok mondani, de ezt ne továbbítsák.

Még azt is megmondta kérem, hogy háromezer koronát lefogtak tőlem a bornyú végett.

Horkai parasztasszony vót. Igen sokan jártak őhózzá, különösen lányok. Ho-jo-jo-joj! Hát hogy hogy megyen férjhez, milyen ura lesz, mi lesz, hogy lesz...